

PHẦN 37

- **T**ại sao cô lại đến đây? - Bà Lottie Hoffman hỏi sau khi miễn cưỡng mời cô vào nhà. - Cô không thể nào ở lại đây được. Tôi sẽ gọi một chiếc taxi khác. Thế cô muốn đi đâu bây giờ?

Bây giờ Lacey đang đối mặt với người duy nhất có thể giúp mình, nhưng cô cảm thấy tinh thần mình không còn vững nữa. Cô không biết được là mình có bị theo dõi hay không? Nhưng đến nước này, không có gì là quan trọng nữa rồi. Nhưng có một điều chắc chắn, là cô không thể nào cứ tiếp tục trốn chạy mãi như thế này được.

- Thưa bà Hoffman, tôi không còn biết đi đâu nữa, - cô nói thật lớn tiếng, gần như la lên vậy. - Có một người nào đó định giết tôi và tôi nghĩ người đó làm theo chỉ thị của người đã ra lệnh giết chết chồng bà, Isabelle Waring và Heather Landi. Phải chấm dứt ngay cơn ác mộng này và tôi cho rằng bà là người duy nhất có thể kết thúc việc đó. Tôi van bà, bà hãy giúp tôi với.

Ánh mắt của bà Lottie dịu lại. Bà nhận thấy cái thế đứng bất tiện mà Lacey đang phải tì hết thân mình trên một chân.

- Cô đang đau, thôi vào đi và hãy ngồi xuống.

Phòng khác rất nhỏ nhưng được bày biện hết sức ngăn nắp. Lacey thấy người xuống cái ghế dài và cởi cái áo khoác nặng nề ra.

- Áo này không phải của tôi, - cô phân bua, - Tôi không thể nào về nhà lấy quần áo để mặc cho chính tề. Tôi không thể nào gặp được gia đình tôi. Cháu tôi bị thương và suýt chết vì tôi. Tôi sẽ phải sống như thế này đến cuối cuộc đời tôi nếu như kẻ giết dây trong câu chuyện này không bị nhận dạng và bị bắt. Tôi van xin bà, bà Hoffman à, bà hãy nói cho tôi biết: chồng bà có biết ai đứng sau câu chuyện này không?

- Tôi không thể nói ra được, - Lottie Hoffman nhìn chăm chăm xuống mặt đất. Bà thì thầm: "Nếu như Max biết giữ im lặng thì ông ta sẽ còn sống, cả Heather và bà mẹ cô ta cũng thế!"

Rồi bà ngược mặt lên và nhìn thẳng vào Lacey:

- Sự thật đó có đáng có các người chết không? Tôi không nghĩ như thế.

- Nhưng mỗi sáng, bà thức dậy trong nỗi hoảng sợ, có đúng không? - Lacey nắm trong tay mình bàn tay mềm mại nổi gân của người phụ nữ già. - Bà hãy

nói cho tôi những gì bà biết đi, tôi van xin bà đấy. Ai đứng đằng sau toàn bộ vụ này đây?

- Sự thật là tôi cũng không biết nữa. Tôi không biết ngay cả tên ông ta. Max biết điều này. Chính Max đã làm việc cho Jimmy Landi, Max biết rõ Heather Landi. Phải chi hôm đó tôi không gặp ông ta tại Mohonk. Tôi có kể lại cho Max, tôi có mô tả ông ấy, người đã đi cùng cô ta. Max tỏ ra hoảng sợ, nói rằng người đó là một tên buôn ma túy và là một kẻ tổng tiền, nhưng không một ai nghi ngờ vì mọi người đều nghĩ hẳn ta là một con người đáng kính, một con người đáng hoàng. Vì thế Max mới tổ chức bữa ăn đó để báo động cho cô ta và hai ngày sau đó ông ta đã chết.

Mắt của Lottie ửng lệ.

- Tôi nhớ Max biết chừng nào và tôi rất sợ.

- Tôi hiểu mà, - Lacey nói thật nhỏ nhẹ, - Nhưng bà đóng kín cánh cửa như thế không phải là giải pháp hay đâu. Vì một ngày nào đó tên kia quyết định bà sẽ là mối nguy hiểm thật sự cho hắn. Sandy Savarano gắn ống hãm thanh vào khẩu súng của mình. Lọt vào trong căn nhà này là một trò chơi đối với hắn. Hắn cũng có thể đi ra giống như thế, bằng cái cửa sổ của căn phòng này. Cái cây ở ngay phía ngoài làm một cầu thang tuyệt vời. Xe của hắn đậu trên con đường gần đây, có thể đến thẳng từ sân vườn của các người láng giềng. Hắn sẽ cách xa đây hàng cây số trước khi mấy tên cớm đang canh chừng ở phía ngoài kia bắt đầu nghi ngờ điều gì. Hắn nhìn vào đồng hồ. Đã đến lúc rồi. Hắn sẽ bắt đầu với bà già. Đây chỉ là một con người nhiều chuyện. Nhưng điều mà hắn thích hơn là phải thấy cho được ánh mắt hoảng sợ của Lacey khi hắn chĩa khẩu súng vào người cô. Hắn sẽ không cho cô ta có thời giờ để la. Không, khi biết là mình sắp chết, cô ta chỉ phát ra tiếng rên nhỏ mà thôi, cái tiếng rên làm cho hắn kích thích vô cùng.

Chính là bây giờ đây!

Sandy để chân xuống bậc đầu tiên của cầu thang và không gây ra tiếng động, hắn bắt đầu bước xuống nhẹ nhàng như một con mèo.

Alex Carbine gọi điện đến nhà hàng của Jimmy, yêu cầu được nói chuyện với ông ta. Ông chờ một lúc rồi nghe được giọng nói của Steve Abbott.

- Ông Alex, tôi có thể làm gì để giúp ông đây? Tôi không muốn quấy rầy Jimmy, hôm nay ông ta đã hoàn toàn suy sụp rồi.

- Tôi rất tiếc nhưng tôi phải nói chuyện với ông ấy, - Alex đáp lại, - Mà này Steve, tên Carlos đó, hẳn có đến gặp anh để xin việc làm không?

- Có đấy, nhưng tại sao?

- Bởi vì nếu như hắn còn ở đó, anh có thể nói với nó là đừng bao giờ đặt chân đến nhà của tôi nữa nhé. Bây giờ anh cho toio nói chuyện với Jimmy đi.

Ông ta lại chờ. Khi Jimmy nói chuyện trên điện thoại, giọng của ông có vẻ rất căng thẳng.

- Jimmy à, ông có vẻ không được khoẻ cho lắm, tôi có thể giúp ông không?

- Không sao, nhưng vẫn cảm ơn ông.

- Tốt thôi nhưng ông hãy nghe đây. Tôi rất tiếc khi phải làm phiền ông nhưng có một điều tôi muốn báo cho ông biết. Tôi nghe nói là tên Carlos định trở lại làm việc cho ông. Ông nên nghe lời khuyên của tôi: đừng có nhận hắn lại.

- Tôi không hề có ý định đó, nhưng tại sao ông lại nói điều này với tôi?

- Bởi vì thằng này không nghiêm chỉnh. Tôi gần như muốn điên khi hay tin Lacey Farrell đã bị tên giết người tìm ra tung tích tại Minneapolis, nơi mà ông ta đang ẩn náu.

- Té ra cô ta đang trốn ở đó. Tôi không biết chuyện này.

- Chỉ có bà mẹ cô ta biết mà thôi. Bà ta đã năn nỉ Lacey nói cho bà biết và chính tôi là người đã giục bà ta hỏi Lacey nên tôi nghĩ phải chịu một phần trách nhiệm.

- Ông tỏ ra kém thông minh đấy.

- Tôi chưa bao giờ cho mình là một kẻ tinh khôn. Điều duy nhất mà tôi thấy là Mona bị dày vò vì lo âu. Nói tóm lại, vào cái đêm mà bà ta biết được Lacey đang ở tại Minneapolis, bà ta có mua tờ báo Minneapolis Star Tribune. Bà đem nó theo khi đến gặp tôi tại nhà hàng. Tôi nhìn thấy bà ta cất nó trong một túi nylon khi tôi đến ngồi vào bàn, nhưng tôi không có hỏi gì bà ta hết và sau đó tôi cũng không thấy tờ báo đó nữa. Bây giờ là điều tôi muốn nói: trong một lúc nào đó trong khi Mona bận vào nhà vệ sinh, còn tôi thì phải tiếp một người khác, Carlos có lảng vảng tại bàn ăn của chúng tôi, với lý do là sửa lại khăn trải bàn. Tôi thấy hắn đụng đến cái túi nylon đó và cũng rất có thể hắn đã lén nhìn bên trong nữa.

- Đó là việc hấn oaiecadám làm đầy - Jimmy trả lời - Tôi không hề ưa tên này.

- Sau đó, vào đêm thứ sáu chính hấn đã dọn ăn cho chúng tôi, trong lúc Mona kể lại việc Lacey ghi tên vào một câu lạc bộ thể dục mới được thành lập, nơi đó có một sân squash. và điều trùng hợp lạ kỳ là vài giờ sau đó có một người đến cái câu lạc bộ đó, truy tìm tung tích cô ta. Điều đó làm cho người ta phải suy nghĩ, có đúng không?

- Hừm, hình như Carlos muốn làm phiền hơn việc nhận tiền buộc boa, trong đêm thứ sáu đó. Thôi tôi phải gác máy đây , hẹn gặp lại ông sau nhé.